

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 166

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Άγιου Νικοδήμου του Αγιορείτου

Ιησοῦ, Σὺ πού δημιούργησες τοὺς Ἀγγέλους καὶ εἶσαι Κύριος αὐτῶν τῶν ἀύλων ὄντων, πού σέ δοξολογοῦν ἀσίγητα, Σέ δοξολογῶ, Ἰησοῦ, πού καλλώπισες ὅλα τὰ κτίσματα. Σ' εὐχαριστῶ, γιατί μέ τό λογικό πού μοῦ ἔδωσες τὰ βλέπω καί τὰ χαίρομαι.

Ἰησοῦ, πού μ' ἔνα Σου νεῦμα ἔφτιαξες τόν οὐρανό, ἔξομολογοῦμαι ὅτι μέ τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου δέν μπορῶ νά σηκώσω τό βλέμμα νά τόν δῶ. Ἰησοῦ, πού κατασκεύασες τόν ἥλιο καί τή σελήνη, φώτισε τήν ψυχή μου. Ἰησοῦ, πού διακόσμησες τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα, κόσμησέ με, μέ τὰ χαρίσματά Σου. Ἰησοῦ, πού ζωγράφισες τή γῆ μέ τὰ πολύχρωμα κι εὐωδιαστά λουλούδια, κάνε νά βλαστάνει κι ἡ ψυχή μου ἄνθη τῶν ἀρετῶν. Ἰησοῦ, πού ἔκανες νά βγάζουν τὰ δέντρα διαφόρους ὡραίους καρπούς, πλούτισέ με, μέ τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Συλόγλυπτος Σταυρός ἐντός πεποικιλμένης θήκης μετά Τιμίον Ξύλου.
Ἀδελφότης Δανιηλαίων, Κατουνάκια, Ἁγιον Ὄρος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΗΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Νεκτάριου Στελλάκη

Μετά από ένα σημείο δέν μπορείς παρά νά προχωρήσεις
& μόνος. Όχι γυμνός, όπως γεννήθηκες... Χωρίς σάρκα.
Περπατάς ή πετάς; Πᾶς πρὸς τὰ πάνω ή πρὸς τὰ κάτω; Εἶναι φω-
τεινά ή σκοτεινά; Τί εἶναι πίο δυνατό ή μνήμη τοῦ πίσω ή τό δέος
τοῦ μπροστά; Ἡ σάρκα σου παγώνει... Ἡ ψυχή σου ἄραγε;

Κύριε... Φοβάμαι... Φοβάμαι τόσο πού ἐπιθυμῶ νά πεθάνω
κυριολεκτικά, νά σβήσω, νά ἐπιστρέψω στό «μή ὄν». Ἄραγε
ή ἀγάπη πού βίωσα κι ἔδειξα στήν ἐπίγεια ζωή μου ἦταν τόση
πού θά μέ θυμᾶσαι; Ἡ θά πλανιέμαι μόνος στό λαβύρινθο τῆς
ἐνοχῆς; «Θά» τί μικρή λέξη γιά τήν αἰωνιότητα...

Παιδί μου,

Ποιός σου εἶπε ὅτι ὑπάρχει περίπτωση νά βγεις ἀπό τήν ἀγκα-
λιά μου, ὅτι μπορείς νά περιπλανηθεῖς πέρα ἀπό τό βλέμμα μου
τό στοργικό;... Ποιός σέ δίδαξε πώς σέ περιμένω ὡς κατσούφης
δικαστής; Δέν ἄκουσες ποτέ γιά τό ἀπολωλός πρόβατο ἐσύ; Τό
μυστήριο τοῦ Σταυροῦ δέ ράγισε οὔτε στό ἐλάχιστο τήν ταφό-
πλακα τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ σου; Ἡ Ἀνάστασή μου δέν σου φώ-
τισε τήν ὄντως Ζωή, ζωή δίπλα μου ὡς ἀδελφοῦ μου καί φίλου
ἀγαπημένου; Τόσες φορές μέ φώναξες «Πατέρα», δέν τό ἔνοιω-
σες ποτέ; Τόσες φορές ψέλλισες τό «Κύριε», δέ γεύτηκες οὔτε
λίγη ἀπό τήν Ἀγάπη μου;

Ὡ γενεά ἄπιστος καί διεστραμμένη... ❖

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΆΓΙΟΣ

Μέ άφορμή τήν έναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ έτους

Αρχιμανδρίτου Βασιλείου Γοντικάκη

Ἦρθε ένα παιδί στό Μοναστήρι καί μοῦ λέει: Ἔχω σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Καί τοῦ λέω, έντάξει, καλά κάνεις. Καί μοῦ εἶπε τήν ιστορία του. Ἦταν μαθητής, μέ γονεῖς διαζευγμένους. Εἶχε διαβάσει Νίτσε, Σάρτρ... Τό εἶχε ρίξει ἔξω. Ἔκανε τόν πολύ ἄθεο καί μοντέρνο. Στό σχολεῖο φυσικά κοροΐδευαν τό θεολόγο. Κάποτε ἔφυγε ὁ θεολόγος, τόν ὁποῖο κοροΐδευαν, καί θά ἐρχόταν ἕνας ἄλλος. Μετά ἀπό λίγο τοῦς εἶπαν ὅτι δέν θά ἐρθεῖ ἄλλος, ἀλλά θά ἐρθεῖ ἄλλη. Ὅποτε εἶπαν: «πολύ ὠραία, θά σπάσουμε πλάκα μέ τή θεολόγο». Καί έτοιμάστηκαν νά τήν ὑποδεχτοῦν μέ ἐρωτήσεις εἰρωνικές, μέχρι καί ἀνυπόφορα αὐθάδεις, προκλητικές.

Ἡ θεολόγος ἦρθε. Μπῆκε στήν τάξη καί ἄρχισε ἡ βροχή τῶν ἐρωτήσεων, τά χαμόγελα κ.λ.π. Αὐτή ἔμεινε ἀπαθής, ἔκανε τό μάθημα. Τήν ἄλλη μέρα ξανάγινε τό ἴδιο καί τήν τρίτη μέρα ἐπανελήφθη... Ἡ θεολόγος συνέχιζε τή δουλειά της. Ὅποτε τά παιδιά ἄρχισαν νά παραξενεύονται. Ὁ συγκεκριμένος μαθητής ἄρχισε νά διερωτᾶται σοβαρά: Μά, τί γίνεται ἐδῶ; Ἄν τυχόν κάποιον χτυπᾶς καί τόν περνοῦν οἱ σφαῖρες σου ἀπό τήν μία μεριά στήν ἄλλη καί αὐτός δέν παθαίνει τίποτε, θά πρέπει ἢ φάντασμα νά εἶναι ἢ νά παίρνει δύναμη ἀπό κάπου ἄλλοῦ. Ἐδῶ κάτι συμβαίνει.

Πράγματι, σέ λίγο χρόνο ἄλλαξε ἡ συμπεριφορά τῶν μαθητῶν. Αὐτή-συνέχισε νά μοῦ λέει τό παιδί-ἦταν γιά μένα ὁ μοναδικός ἄνθρωπος πού συνάντησα στή ζωή μου. Αὐτή ἔγινε ἡ μάνα μου καί σέ αὐτήν ἀνοιξα τήν καρδιά μου. Αὐτή μέ ὀδήγησε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τό παιδί ἦταν φοιτητής, πήγαινε στήν Ἐκκλησία, ἐξομολογιόταν καί εἶχε σχέση μέ τούς Ἁγίους.

Νομίζω ὅτι ἡ θεολόγος αὐτή παρουσίασε στήν πράξη ποιό εἶναι τό ἀρχέτυπο τῆς Ὁρθοδοξίας, τί εἶναι ὁ Ἅγιος. Δηλαδή αὐτή παρουσίασε ἔργο τό πῶς

πολιτεύθηκε ὁ Χριστός στό πάθος. Αὐτή ἔδωσε στά παιδιά νά καταλάβουν τί σημαίνει τό «οὐκ ἀπειθῶ οὐδέ ἀντιλέγω». Αὐτή ὑπέμεινε τά πάντα, ἄφησε τά παιδιά νά τή βρῖσουν-καί εἶχε τή δύναμη νά τό κάμει. Αφοῦ τελείωσε ὅλο τό βρῖσιμο, ἀφοῦ τελείωσε ὅλη ἡ μανία, τά παιδιά ἔγιναν δικά της παιδιά. Καί στή συνέχεια, αὐτή τά ὀδήγησε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δηλαδή στό Χριστό, στήν Παναγία καί στούς Ἁγίους, καί ἔτσι τούς ἔδωσε τή δυνατότητα τῆς σωτηρίας. ❖

ΠΑΤΕΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Πρέπει νά δεινοπαθήσεις γιά νά ἀποκτήσεις τήν εἰρήνη. Αὐτός πού θέλει νά εἶναι ἀρεστός στό Θεό ὀφείλει νά περάσει ἀπό δοκιμασίες. *Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*

Θεός δέν θέλει νά εἶμαστε ἀδρανεῖς καί γι' αὐτό δέν κάνει τό πᾶν Αὐτός. Οὔτε ἀλαζόνες θέλει νά εἶμαστε, γι' αὐτό δέν ἄφησε τό πᾶν σ' ἐμᾶς. *Ἵσσιος Θεόδωρος Ἐδέσσης*

Πρέπει, χωρίς ἄλλο, ἐκεῖνος ὅπου ἔτυχε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι ἐλεήμων. *Ἅγ. Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος*

Ὅταν εἶμαστε ἀνίκανοι νά ἀναρριχηθοῦμε στίς βουνοκορφές τῆς ἀρετῆς, ἐκεῖνο πού πρέπει νά κάνουμε εἶναι νά κατεβούμε τουλάχιστον στό φαράγγι τῆς ταπεινώσεως. *Στάρετς Μακάριος*

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Μελίτωνος

Διὰ τόν κάθε ένα άνθρωπο ιδιαιτέρως υπάρχει ένα μήνυμα τοῦ Θεοῦ, ὅτι μᾶς ἠγάπησε, μᾶς ἀγαπᾷ καί μᾶς ἠγάπησεν τόσον, ὥστε τόν μονογενῆ Υἱόν Αὐτοῦ ἔδωκε «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόληται ἀλλὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Εἰς τό σημεῖον τοῦτο εὐρίσκεται τό κέντρον, ὄλη ἡ οὐσία, ὄλο τό βάρος καί ἡ σπουδαιότης τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ γερόντισσα μητέρα καί ὁ μικρός βοσκός, ὁ πλούσιος ἔμπορος ἢ κτηματίας καί ὁ πτωχός ἐργάτης, ἐκεῖνος ὅστις ἔχει ἀξίωμα καί αὐτός πού εἶναι ἕνας ἄσημος ἄνθρωπος, ὁ μορφωμένος καί ὁ ἀμαθής, ὁ δίκαιος καί ὁ ἁμαρτωλός, ὁ κάθε ἕνας ξεχωριστά νά γνωρίσῃ ὅτι εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔχει ξεχωριστήν θέσιν εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί ἀκόμη νά μάθῃ ὅτι ἡ ζωὴ καί ἡ χαρά ἀρχίζει μόνον ὅταν κάμῃ κανεῖς εἰς τά βάθη τῆς καρδίας του εἰρήνην μέ τόν Θεόν.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν κάθε καρδίαν. Ἔχεις εἰρήνην μέ τόν Θεόν εἰς τά βάθη τῆς συνειδήσεώς σου, ἔχεις τήν δύναμιν καί τήν οἰκειότητα νά τόν ἀντικρύξῃς καί νά τόν ὀμιλῇς ὡς Πατέρα; Ἔχεις τά πάντα. Τότε ἔχεις εἰρήνην μέ τόν ἑαυτόν σου, εἶσαι χαρούμενος, ἔχεις εἰρήνην μέ τούς ἄλλους ἄνθρώπους, προνοεῖς καλά διά τούς ἄλλους, εἶναι ἡ ζωὴ σου παράδεισος. Δέν ἔχεις εἰρήνην μέ τόν Θεόν; Μεταξύ Ἐκείνου καί σοῦ ὑπάρχει ὑψωμένος ὁ φράχτης τῆς ἁμαρτίας. Ἔχε ὄλα τά ἀγαθά τοῦ κόσμου. Ὅταν εἶσαι μόνος σου, τό βράδυ εἰς τό δωμάτιό σου εἶσαι δυστυχής. ❖

Ο ΚΥΣΤΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η ένασχόληση με την προσωπική δυσκολία ή αναπηρία μας, πού στην εκκλησιαστική όρολογία ονομάζεται σταυρός, μπορεί να προκαλέσει έσωτερικό παράπονο, καρδιακό πόνο, καθώς θά συνειδητοποιοῦμε τήν αδυναμία να τόν ὑπερβοῦμε.

Αυτό τό «γιατί;» γίνεται «δίστομη ρομφαία» πού τό ξέσπασμα σέ κλάμα ανακουφίζει τήν πληγή τῆς πραγματικότητας. Τότε, μόνη παρηγοριά μένει ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, καθώς γνωρίζουμε ἀπό τό Εὐαγγέλιο πώς κι Ἐκεῖνος πόνεσε, ἔκλαψε, παραπονέθηκε. Δέν εἶναι ὁ δικός μας Θεός ξένος ἀπό τίς δικές μας δυσκολίες. Δέν εἶναι ἀπαθής κι ἀπόμακρος ἀπό τή ζωή μας. Γνωρίζει τί σημαίνει να σηκώνεις μόνος τό σταυρό, χωρίς συμπαράσταση ἀπό ἀνθρώπους – ἀκόμα κι ἀπό αὐτούς πού ἀγάπησες, πού πόνεσες.

Τότε, νιώθεις πώς ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός συμπορεύεται, κι ἄς κρύβεται... Τότε, τό «γιατί;» δέν εἶναι παράπονο, δέν εἶναι ἀντίδραση. Εἶναι ἡ ἀπορία «τί ἀκολουθεῖ τό σταυρό; Τί να σημαίνει ἡ παραχώρησή του αὐτή; Ποῦ καταλήγει ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ; Γιατί τό ἐπιτρέπει;»

Γιά να κατανοήσεις τόν πονεμένο θά πρέπει να πονέσεις. Κι ὅτι τοῦ πείς θά πρέπει να ἔναι ἀπό τήν πείρα σου, ἀλλιῶς κατακρεουργεῖς τήν καρδιά του καί τόν θανατώνεις. Καί μαζί του πεθαίνεις καί σύ, ἀφοῦ ἀπουσιάζει ἡ ἀγάπη πού ζωογονεῖ.

Γνωρίζουμε πώς ό πόνος δέν είναι μόνο του σώματος. Αύτός τής ψυχής είναι δυνατότερος, άφου μπορεί και νά κρύβεται και νά στερεί έτσι τή δυνατότητα τής συμπόρευσης. Κι άκόμα γνωρίζουμε πώς ό ψυχικός πόνος έχει αύξηθει στους σύγχρονους ανθρώπους.

Ός χριστιανοί καλύτερα νά συμπαραστεκόμαστε αντί νά κρίνουμε. Άς δώσουμε στον πονεμένο τον ώμο μας νά άκουμπήσει, αντί νά του δώσουμε κλωτσιά νά σωριαστεί κάτω μέ τά λόγια ή τήν άπόμακρη σιωπή. Τότε, μπορούμε νά φέρουμε τό όνομά Του.

Άλλά κι ως τέκνα του Ουράνιου Πατέρα, πού σηκώνουμε, καθώς ό Υιός Του, τό δικό μας σταυρό, άς μήν είμαστε μίζεροι γιατί, τάχα, μάς συνέβηκε έμάς και δέν θά 'πρεπε, αλλά νά τον σηκώνουμε μέ λεβεντιά καθώς πρέπει σέ παιδιά του παντοδύναμου Πατέρα, πού έτοιμάζει «χαρά διά του σταυρού». Γιατί ό σταυρός έχει λόγο σωτήριο, πού όδηγεϊ στήν προσωπική άνάσταση. Η όποια δυσκολία έτοιμάζει τήν όντως άναπαυση πού χαρίζεται σ' αυτούς πού ό Κύριος άγαπά και παιδαγωγεί ως γνήσια τέκνα Του.

Νά γιατί μέ τέτοιο Πατέρα δέν ταιριάζει νά άπελπιζόμαστε, δέν χρειάζεται νά παραπονιόμαστε, αλλά μ' έμπιστοσύνη σ' Αύτόν άς σηκώνουμε τό σταυρό μας μέ χαρά και λεβεντιά, μέχρι τήν ώρα πού θά συναντηθοϋμε μαζί Του και θά μάς άποκαλύψει τό λόγο τής δυσκολίας, τής άναπηρίας μας, του κρυφου σταυρου μας για νά Του πουμε τό μεγάλο «εύχαριστώ» μας. ❖

ΕΙΝΑΙ ΗΪΑ ΕΝΚΑΙΡΙΑ

Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτη

Εἶσω ἀπό τόν ἀνθρώπινο πόνο, τήν πικρή δοκιμασία, τήν κουραστική στενοχώρια καί τή φοβερή θλίψη κρύβεται τό φιλόστοργο μάτι τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφύπνιση ἀπό τή ζωή τῆς ὕλης, τῆς ἡδονῆς, τῆς καλοπέρασης καί τοῦ ἀτομισμού θά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν πνευματική ἐνατένιση, τήν ὀρθή ὄραση, τήν ἐγνωσμένη μελέτη, στήν ἀπομάκρυνση τοῦ θολοῦ ἄγχους. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλές καί ἄγνωστες ἐσωτερικές δυνάμεις. Μή λυγίζει εὐκόλα, μήν πέφτει ἀπερίσκεπτα, μή μένει κάτω, μή κυριεύεται ἀπό τήν ἀπόγνωση. Μάλιστα δέν νοεῖται χριστιανός ἀπογοητευμένος, ἀνυπόμονος, ἀνέλπιδος, κακομοίρης, κατσούφης καί ἀγνώμων.

Τώρα εἶναι ἡ ὥρα νά φανεῖ ἡ πίστη, νά δοθοῦν ἐξετάσεις, νά κριθεῖ ἡ γνησιότητα τῆς πίστεως τοῦ καθενός. Νά μή μένει σέ λόγια. Στούς πειρασμούς, τίς δοκιμασίες, τίς θύελλες φαίνεται ἡ ἀληθινότητα τοῦ πιστεύω μας. Ὁ πόνος φανερώνει τή νόσο. Ὁ πόνος μπορεῖ νά γίνει ἰατρός. Εἶναι ἀνάγκη νά πονέσουμε γιά νά συμπονέσουμε. Ὁ πόνος, εἶναι ἀλήθεια, μπορεῖ νά μαλακώσει τόν ἄνθρωπο καί νά γίνει εὐλογία καί μπορεῖ νά τόν σκληρύνει καί νά τοῦ γίνει μαρτύριο, βάσανο ἢ κατάρα. Ὅπως λένε, οἱ θερμές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου λιώνουν

τό κερι καί σκληραίνουν τή λάσπη. Έχει ιδιαίτερη σημασία ή ελεύθερη βούληση τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Εἶναι πολλοί οἱ λόγοι πού θά ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος ἀνυποχώρητα νά ἀγωνίζεται συνεχῶς. Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἀνεπίτρεπτη. Ἡ ὑπομονή εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητη. Δέν εἴμαστε μόνοι ἀγωνιζόμενοι στή ζωή. Ὁ καλός караβοκύρης στή φουρτούνα φαίνεται, λέει σωστά ὁ λαός μας. Φουρτούνα, συννεφιά, μπόρα εἶναι καί θά περάσει. Ξεφύγαμε κι ἐμεῖς ἀπρόσεκτα. Καιρός νά ἐπιστρέψουμε πιά συνετά στήν εὐθεία, στό μέσον, τό μέτρο, τή μετρημένη ζωή. Εἶναι μία εὐκαιρία. Μία εὐκαιρία σημαντική. ❖

ΧΡΙΣΤΕ ΕΙΜΑΙ Ο ΣΥΜΕΩΝ

Από τό βιβλίο, «Χωριάτικη πίστη»

Ανάμεσα στους Μικρασιάτες πρόσφυγες, πού είχαν καταφτάσει στην πατρίδα μας εκείνο τό «μαῦρο» 1922, ἦταν καί ἓνα ὀρφανό παιδάκι, ὀνόματι Συμεών. Κάθε πρωί πού πήγαινε στό λιμάνι, ἔμπαινε στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, γονάτιζε στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί Τόν παρακαλοῦσε νά Τόν βοηθήσει γιά νά βγάλει τόν ἐπιούσιο. Τοῦ ἔλεγε λοιπόν, γονατιστός:

- «Καλημέρα, Χριστέ μου! Εἶμαι ὁ Συμεών..! Βοήθησέ με νά βγάλω καί σήμερα τό ψωμάκι μου!».

Τό βράδυ πού τελείωνε τή δουλεία του, ξαναέμπαινε στήν ἐκκλησία, γονάτιζε καί πάλι στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί Τοῦ ἔλεγε: «Καλησπέρα, Χριστέ μου! Εἶμαι ὁ Συμεών! Σ' εὐχαριστῶ πού μέ βοήθησες καί σήμερα νά βγάλω τό ψωμάκι μου. Καληνύχτα».

Ἐφτασε στά γεράματα. Ἀρρώστησε. Εἰσήχθηκε (1990) στό Νοσοκομεῖο. «Παππού, δέν ἔχεις δικούς σου ἀνθρώπους; Δέν βλέπω νά ἔρχονται γιά νά σέ ἰδοῦν», τοῦ εἶπε ἡ προϊσταμένη.

«Ἐρχεται ὁ Χριστός! Πρωί καί βράδυ!».

«Καί τί σοῦ λέει;».

«Καλημέρα, Συμεών! Εἶμαι ὁ Χριστός! Ὑπομονή! Καλησπέρα, Συμεών! Εἶμαι ὁ Χριστός! Ὑπομονή!»

Ἡ προϊσταμένη (πού καταγόταν ἀπό τήν Πάτρα) ἐνημέρωσε τό Γέροντά της, τόν ἐνάρετο Ἀρχιμ. Χριστόδουλο Φάσο (+1996). Αὐτός ἀνέβηκε στήν Ἀθήνα, καί ἐπισκέφτηκε τόν ἀσθενῆ.

«Ναί, παππούλη! Πρωί- βράδυ μέ ἐπισκέπτεται ὁ Χριστός. Μήπως εἶναι φαντασία;

ἽΟχι παππούλη, δέν εἶμαι φαντασμένος! Ὁ Χριστός εἶναι! Νά, ἦρθε καί σήμερα!»

«ἽΗρθε καί σήμερα;»

«Ναί! ἽΗρθε! Πρωί- πρωί».

«Καί τί σοῦ εἶπε;».

«Καλημέρα, Συμεών! Εἶμαι ὁ Χριστός! Κάνε ἀκόμα λίγη ὑπομονή! Σέ τρεῖς ἡμέρες, πρωί- πρωί θά σέ πάρω κοντά μου».

Καί τήν τρίτη μέρα, πρωί- πρωί ὁ Συμεών ἄρχισε νά φωνάζει ὄλος χαρά:

«Νά, ἦρθε ὁ Χριστός γιά νά μέ πάρει!». Καί εὐθύς ξεψύχησε. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

ΟΣΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

Ὁ ὁσιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης εἶναι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες σύγχρονες φυσιογνωμίες τοῦ ἀγιορείτικου καί γενικότερα τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ.

Γεννήθηκε τό 1866 στή Ρωσία ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὑστερα ἀπό διάφορες μεταπτώσεις τῶν πρώτων νεανικῶν του χρόνων, ἕνα ἀποκαλυπτικό ὄραμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τόν ἔκανε νά μετανοήσει βαθιά καί νά ποθήσει τήν ισάγγελη μοναχική πολιτεία.

Τό 1892 ἤρθε στό Ἅγιον Ὄρος, στή μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Μικρόσχημος μοναχός ἔγινε τό 1896 καί μεγάλος σχημος τό 1911.

Ἡ ζωή του στόν Ἄθωνα, διαποτισμένη ἀπό τή διαρκή μνήμη τοῦ Θεοῦ, ξεχώριζε γιά τή συνέπεια καί τήν ἀκρίβειά της τόσο στούς πνευματικούς ἀγῶνες ὅσο καί στίς μοναστηριακές διακονίες.

Ὑπομονετικός καί μακρόθυμος, πράος καί ἄκακος, ταπεινός καί ὑπάκουος, ὁ ὁσιος Σιλουανός, κέρδισε τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμηση τῶν συμμοναστών του, ἀλλά καί δέχτηκε πολλές ἐπι-

θέσεις από τούς φθονερούς καί μισόκαλους δαίμονες.

Ἐχοντας παραδώσει τόν ἑαυτό του ὀλοκληρωτικά στό Θεό, πολύ σύντομα ἀξιώθηκε νά λάβει τό δῶρο τῆς ἀκατάπαυστης εὐχῆς ἀπό τήν Κυρία Θεοτόκο, ἀλλά καί νά δεῖ τόν ζῶντα Χριστό μέσα στό ναό τοῦ προφήτη Ἡλία, στό μυλῶνα τῆς μονῆς.

Ἡ θεοφάνεια ἐκείνη ἦταν ὁ σημαντικότερος σταθμός τῆς ζωῆς του. Ἀπό τότε ἡ ὀξεία πνευματική αἴσθησή του ἔγινε ἀκόμα ὀξύτερη. Αἰσθανόταν ἀφόρητο πόνο γιά τήν ἁμαρτία. Λυπόταν καί ἔκλαιγε γιά τίς ψυχές πού βρίσκονται μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια. Προσευχόταν ἀδιάλειπτα γιά ὅλο τόν κόσμο. Ἀγαποῦσε τούς ἀνθρώπους καί τό Θεό χωρίς ὄρια. Μολονότι ὀλιγογράμματος, ἀπέκτησε σπάνια σοφία καί πείρα μέ τούς ἀγῶνες καί τίς μελέτες του. Ἡ ἐπικοινωνία μαζί του ἦταν πηγὴ χαρᾶς. Ἡ παρουσία του χάριζε εἰρήνη καί ἀνάπαυση.

Μέσα στήν προσευχή καί τή δοξολογία τοῦ Θεοῦ τελείωσε τήν ἐπίγεια πορεία του. Κοιμήθηκε στίς 11/24 Σέπτεμβρίου 1938 στή μονή τῆς μετανοίας του.

Ἡ διδασκαλία του, πού ἔχει ἀποτυπωθεῖ στίς γραφές του, εἶναι βαθιά βιωματική καί ἀναφέρεται σέ καίρια ζητήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς - προσευχή, χάρη, δόκιμασίες, ταπείνωση, εἰρήνη, ἐλευθερία, μετάνοια, ἀγάπη, ὑπακοή, θεογνωσία. ❖

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΙ ΕΓΩ

Μαρίας Μουρζά

Κανείς δέν ἐμπιστεύεται αὐτόν πού δέν γνωρίζει.
Κανείς δέν πλησιάζει αὐτόν πού δέν ἀγαπάει.
Κανείς δέν ἀκουμπάει, ἂν δέν πειστεῖ
ὅτι ἀληθινά τόν νοιάζονται.
Κανείς δέν ἀνταποκρίνεται, ἂν δέν βεβαιωθεῖ
γιά τήν ἀνιδιοτέλεια τῆς πρότασης πού τοῦ ἔγινε.
Κανείς δέν παραδίδεται, ἂν δέν βεβαιωθεῖ
γιά τή δύναμη τῆς ἀγάπης.

Γιά νά σέ δῶ,
γιά νά σέ ἀκούσω,
προϋποθέτει ὅτι γιά μένα ὑπάρχεις.
ἽΟτι γιά μένα ἔχεις ὑπόσταση.
ἽΟτι σέ λαβαίνω ὑπ' ὄψιν.
Γιά νά σέ ὑπακούσω
Προϋποθέτει ὅτι μέ ἀφορᾶς.
Γιά νά μποῦνε στήν καρδιά μου τά λόγια σου
καί νά μέ ρυθμίσουν,
προϋποθέτει ὅτι τά σπλάχνα μου
εἶναι ὀλάνοιχτα σέ σένα.
ἽΟτι ἡ ὑπαρξή μου ὄλη περιμένει ἀπό σένα
καί τό ζεῖν καί τό εὖ ζεῖν.

ἽΟ Χριστός κι ἐγώ.
Περί αὐτοῦ ὁ λόγος.